

UCHWAŁA NR VII/5/13/2024
SEJMIKU WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

z dnia 23 września 2024 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działania zespołu wyjazdowego
Wojewódzkiego Pogotowia Ratunkowego w Katowicach

Na podstawie art. 30 a ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie województwa (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku, poz. 566), art. 227 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku, poz. 572)

Sejmik Województwa Śląskiego
uchwała:

§ 1. Po rozpatrzeniu skargi Pana Mirosława Dużego – Starosty Mikołowskiego, na działania zespołu wyjazdowego Wojewódzkiego Pogotowia Ratunkowego w Katowicach, postanawia się nie uwzględnić skargi.

§ 2. Uzasadnienie faktyczne i prawne stanowi załącznik do uchwały.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Sejmiku
Województwa Śląskiego

Jacek Jarco

UZASADNIENIE

W dniu 15 lipca 2024 roku do kancelarii Urzędu Marszałkowskiego Województwa Śląskiego wpłynęła skarga (RSiW 2024/184) Pana Mirosława Dużego – Starosty Mikołowskiego (dalej: Skarżący) na działania zespołu wyjazdowego wchodzącego w strukturę Wojewódzkiego Pogotowia Ratunkowego w Katowicach (dalej: WPR).

W treści przedmiotowej skargi Starosta sprecyzował, iż skarga dotyczy zdarzenia, „które miało miejsce w dniu 4 lipca 2024 roku na terenie Powiatu Mikołowskiego, ul. Myśliwska, 6 kl. m. Gmina Mikołów”, a jej przedmiotem jest „zaniedbanie bądź nienależyte wykonywanie zadań – tj. niewystawienie karty zgonu mimo podjętych czynności w trakcie akcji medycznej przez zespół ratownictwa medycznego”.

Uzasadniając przedmiotową skargę, Starosta wskazał, iż w dniu 4 lipca 2024 roku Zespół Pogotowia Ratunkowego „S02 326” WPR po podjętych czynnościach w trakcie akcji medycznej nie wystawił karty zgonu i oddalił się z miejsca zdarzenia. Skarżący powołał się na przepis art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 roku o cmentarzach i chowaniu zmarłych (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku, poz. 576) zgodnie z którym: zgon i jego przyczyna są ustalane przez kierownika zespołu ratownictwa medycznego, jeżeli zgon nastąpił w trakcie akcji medycznej, o której mowa w art. 41 ustawy z dnia 8 września 2006 roku o Państwowym Ratownictwie Medycznym (...).

Dodatkowo Skarżący zwrócił uwagę, iż opisana w treści przedmiotowej skargi sytuacja nie jest pierwszą, w której zespół ratownictwa medycznego odmawia wystawienia karty zgonu, który nastąpił podczas zdarzenia na terenie Powiatu Mikołowskiego. Starosta wyjaśnił, iż takie działanie paraliżuje pracę pozostałych służb, inspekcji i straży będących na miejscu zdarzenia oraz generuje dodatkowe koszty (publiczne środki finansowe są wydatkowane przez Starostę, kiedy na miejsce zostaje wezwany koroner aby stwierdzić zgon i wystawić kartę zgonu).

W związku z treścią opisaną powyżej skargi, Dyrektor Wojewódzkiego Pogotowia Ratunkowego w Katowicach został zobligowany do złożenia szczegółowych wyjaśnień i odniesienia się do zarzutów stawianych przez Skarżącego, w szczególności mając na uwadze brzmienie cytowanego powyżej art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych oraz art. 33 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 roku o zawodzie ratownika medycznego oraz samorządzie ratowników medycznych (tekst jednolity Dz. U. z 2023 roku, poz. 2187), zgodnie z którym wykonywanie zawodu ratownika medycznego polega m.in. na stwierdzaniu zgonu, do którego doszło podczas akcji medycznej, o której mowa w art. 41 ustawy z dnia 8 września 2006 roku o Państwowym Ratownictwie Medycznym.

W przesłanych wyjaśnieniach, Dyrektor WPR poinformował, iż w dniu 4 lipca 2024 roku Zespół Ratownictwa Medycznego (dalej: ZRM) o kodzie S02 326 nie uczestniczył w żadnej akcji medycznej w gminie Mikołów przy ul. Myśliwskiej 6. Zdarzenie z udziałem ZRM S02 326 w dniu 4 lipca 2024 roku, w trakcie którego nastąpiłaby ewentualna konieczność wystawiania karty zgonu miało natomiast miejsce w Łaziskach Górnych (powiat mikołowski) na ul. Torowej.

Jak wskazał Dyrektor WPR, zgodnie z treścią przywołanego powyżej przepisu art. 33 ust. 1 pkt 5 ustawy o zawodzie ratownika medycznego oraz samorządzie ratowników medycznych, ratownik medyczny zobowiązany jest do wystawienia karty zgonu tylko w sytuacji, kiedy zgon nastąpił w trakcie akcji medycznej. W myśl art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 września 2006 roku o Państwowym Ratownictwie Medycznym (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku, poz. 652), akcja medyczna rozpoczyna się w momencie przyjęcia zgłoszenia alarmowego lub powiadomienia o zdarzeniu przez dyspozytora medycznego, a więc przed przyjazdem ZRM na miejsce zdarzenia. W opinii Dyrektora WPR zapis ten oznacza, iż co do zasady zespół ratownictwa zawsze jest dysponowany do osoby żywej, znajdującej się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego, gdyż nie może być wysyłany jedynie w celu stwierdzenia zgonu. Kierujący WPR wskazał, iż w myśl art. 40 ust. 2 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, po przybyciu na miejsce zdarzenia zespół ratownictwa medycznego rozpoczyna niezwłocznie medyczne czynności ratunkowe. Są to świadczenia opieki zdrowotnej w rozumieniu przepisów ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, udzielane przez jednostkę systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne, tj. zespół ratownictwa medycznego, w warunkach pozaszpitalnych w celu ratowania osoby w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego (art. 3 pkt 4 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym).

Odnosząc się do zdarzenia, które miało miejsce w dniu 4 lipca 2024 roku, Dyrektor WPR wyjaśnił, iż zespół Pogotowia został zadysponowany do wypadku komunikacyjnego (potrącenie przez pociąg) i po przybyciu na miejsce, personel ZRM zastał pacjenta bez oznak życia. Kierownik Zespołu, na podstawie oględzin ciała i stwierdzonych obrażeń nie podjął medycznych czynności ratunkowych i nie wystawił karty zgonu. Dyrektor WPR poinformował, iż stwierdzenie zgonu przez kierownika podstawowego zespołu ratownictwa medycznego polega na sprawdzeniu braku czynności życiowych u osoby, która nie reaguje na bodźce i nie wykazuje oznak życia, a do tego celu używa się sprzętu diagnostycznego, którym dysponują zespoły ratownictwa medycznego, takiego jak: pulsoksymetr, defibrylator lub ciśnieniomierz, celem oznaczenia funkcji życiowych.

Kierujący Wojewódzkim Pogotowiem Ratunkowym w Katowicach wyjaśnił, że najprawdopodobniej ww. czynności przeprowadzone przez ratowników medycznych na miejscu zdarzenia w dniu 4 lipca 2024 roku mające na celu sprawdzenie funkcji życiowych u pacjenta poszkodowanego w wypadku komunikacyjnym zostały mylnie odczytane przez Skarżącego jako medyczne czynności ratunkowe podjęte w trakcie akcji medycznej.

Dodatkowo Dyrektor WPR wyjaśnił, iż postępowanie zespołu ratownictwa medycznego było zgodne z zapisami Rozdziału III Procedury Medycznej PM-20/2023 „Procedura postępowania w przypadku śmierci pacjenta w akcji medycznej w Wojewódzkim Pogotowiu Ratunkowym w Katowicach” wprowadzonej do stosowania Zarządzeniem Wewnętrznym nr PZ-84/2023 Dyrektora Wojewódzkiego Pogotowia Ratunkowego w Katowicach z dnia 27 czerwca 2023 roku. Przedmiotowa Procedura opracowana została na podstawie przepisów ustaw: z dnia 31 stycznia 1959 roku o cmentarzach i chowaniu zmarłych, z dnia 8 września 2006 roku o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz z dnia 1 grudnia 2022 roku o zawodzie ratownika medycznego oraz samorządzie ratowników medycznych. Ww. dokument zawiera m.in. instrukcje do wypełniania karty zgonu w mobilnym i stacjonarnym module służącym do obsługi zdarzeń alarmowych przez ZRM przygotowaną przez Krajowe Centrum Monitorowania Ratownictwa Medycznego oraz wskazania Ministerstwa Zdrowia, w jakich przypadkach kierownik podstawowego zespołu ratownictwa medycznego zobowiązany jest wystawić kartę zgonu. Zgodnie z ww. Procedurą, kierownik ZRM nie wystawia karty zgonu, a jedynie KMCR (Kartę Medycznych Czynności Ratunkowych), m.in. w przypadkach, gdy: zgon nastąpił przed przybyciem ZRM lub przed rozpoczęciem akcji medycznej albo gdy zachodzi podejrzenie udziału osób trzecich/podejrzenie przestępstwa. Załącznikiem do ww. Procedury jest stanowisko Ministerstwa Zdrowia (podpisane przez Dyrektora Departamentu Bezpieczeństwa) z dnia 5 czerwca 2023 roku, znak DBR.524.3.16.2023.TM, w treści którego wskazano, iż co do zasady ratownik medyczny jest obowiązany do stwierdzenia zgonu, który nastąpił w trakcie akcji medycznej a „przesłanką do stwierdzenia zgonu w zakresie czasookresu jest fakt, że zgon musiał nastąpić w trakcie tej akcji”.

Ponadto Dyrektor WPR powołał się na treść art. 11 ust. 2 ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych, zgodnie z którym w razie niemożności dopełnienia przepisu ust. 1 (dotyczącego ustalenia zgonu i jego przyczyny przez lekarza leczącego chorego w ostatniej chorobie lub kierownika ZRM, jeśli zgon nastąpił w trakcie akcji medycznej) stwierdzenie zgonu i jego przyczyny powinno nastąpić w drodze oględzin, dokonywanych przez lekarza lub w razie jego braku przez inną osobę, powołaną do tej czynności przez właściwego starostę, przy czym koszty tych oględzin i wystawionego świadectwa nie mogą obciążać rodziny zmarłego.

Zgodnie z art. 30 a ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie województwa, sejmik rozpatruje m.in. skargi składane przez obywateli powołując w tym celu Komisję Skarg, Wniosków i Petycji.

W dniu 9 września 2024 roku odbyło się posiedzenie Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Sejmiku Województwa Śląskiego, na którym rozpatrywana była przedmiotowa sprawa. W trakcie posiedzenia Komisji po analizie sprawy uznano, że została ona szczegółowo rozpoznana i nie ma podstaw do uznania skargi za zasadną.

Podjęcie przez Sejmik Województwa Śląskiego uchwały nieuwzględniającej przedmiotowej skargi jest uzasadnione.